

FOLKEBEVEGELSEN
MOT NORSK MEDLEMSKAP
I FELLESMARKEDET

NORGE og EEC

Det skal bli folkeavstemning om Norges forhold til Fellesmarkedet. En vurdering av fordelene og ulempene for landet **som helhet** bør da være grunnlag for den enkeltes standpunkt. Men har vi gjennom pressen og kringkastingen fått en fullgod orientering om de spørsmål vi skal ta stilling til: om virkningene på ulike deler av samfunnslivet ved medlemskap, om alternative tilknytningsformer, om andre internasjonale samarbeidsformer? Synspunkter som forutsetter en annen samfunnsutvikling enn den fullt medlemskap i EEC vil gi, har ikke kommet særlig fram i presse og kringkasting. Det er bl. a. på denne bakgrunn Folkebevegelsen utgir denne brosjyre.

Fellesmarkedet er ikke bare økonomisk samarbeid

I debatten om Fellesmarkedet hører vi ofte at fullt medlemskap bare er et spørsmål om et utvidet økonomisk samarbeid med andre vest-europeiske land. Men fellesmarkedet har først og fremst politiske mål. Det er disse politiske mål man akter å nå gjennom den økonomiske samordning. Den politiske målsetting er riktignok ikke så klart presisert i Roma-traktaten, men uttalelser og erklæringer fra Fellesmarkedets organer og fra ledende politikere gjør det helt klart at hensikten er å legge grunnlaget for et Europas Forente Stater. Det er også fremholdt at Vest-Europa, gjennom opprettelsen av Fellesmarkedet, vil bli en «tredje supermakt» ved siden av Sovjetsamveldet og USA.

Spørsmålet til hver enkelt er derfor: Er vi beredt til å oppgi Norge som nasjonalstat og gå inn som en del av en vest-europeisk statsdannelse?

Økonomiske virkemidler i Fellesmarkedet

De viktigste midler for å gjennomføre en økonomisk samordning i Fellesmarkedet er: Gradvis avskaffelse av all toll og andre restriksjoner på handelen mellom medlemslandene, avskaffelse av subsidie- og støtteordninger og opprettelse av **en felles tollmur mot resten av verden**. Det forutsettes at dette skal føre til en økning i handelen medlemslandene imellom og at de enkelte land vil kunne utvikle de næringer som har gode naturlige betingelser, mens **de næringer som har vært mer eller mindre avhengige av tollbeskyttelse og lignende vil falle bort**.

Andre og like viktige midler i Fellesmarkedets økonomiske sam-

ordning er fri etableringsrett, fri kapitalbevegelse og fritt arbeidsmarked. Dette innebærer blant annet at utlendinger fritt vil kunne plassere kapital i aksjer og virksomheter i Norge, at de kan kjøpe eiendommer, søke arbeid og starte næringsvirksomhet på like fot med nordmenn. Disse rettigheter er gjensidige, slik at nordmenn får de samme muligheter i utlandet.

Økonomisk union

Planen for den videre utvikling av den økonomiske politikk innenfor Fellesmarkedet, den såkalte Barre-planen, går ut på en omfattende videreføring av den økonomiske samordning mellom medlemslandene. Den nasjonale økonomiske politikk skal på sentrale områder tilpasses Fellesskapet. Denne samordningen sammenfattes under betegnelsen «en økonomisk og monetær union» og forutsetter blant annet konsultasjon om utformingen av de nasjonale statsbudsjetter, harmonisering av skattelovgivningen og opprettelsen av en felles myntenhet.

Planene for harmonisering av skattelovgivningen illustrerer godt rekkevidden av denne planen. Hensikten er å skape mest mulig lik beskatning av varer og tjenester, kapital og næringsinntekt. Etterspørsel, kapital og bedriftslokalisering skal ikke kunne påvirkes av forskjellene i de enkelte lands skattesystemer. Dette vil få vidtrekkende betydning for distriktspolitikken og sysselsettingspolitikken i vårt land.

Det er den økonomiske politikk som bestemmer samfunnsutviklingen og skattepolitikken er en viktig faktor. Gjennomføring av planen vil innebære en ytterligere overføring av beslutningsmyndighet til Fellesmarkedets organer på områder som har stor betydning for utviklingen av det norske samfunn.

Norge har gitt sin tilslutning til vedtakene i forbindelse med Barre-planen i det en slik tilslutning er en forutsetning for de land som søker medlemskap. Bliir Norge medlem av Fellesmarkedet vil viktige samfunnsspørsmål bli avgjort i Bryssel, ikke i Norge. Dette er blitt ennå klarere etter den såkalte Davignonrapport og Werner-rapport.

Davignon-rapporten grunnlegger en politisk konsultasjonsavdeling idet det ses frem til «det øyeblikk Europa kan tale med en stemme». Werner rapporten påpeker den nøye sammenheng mellom politisk og økonomisk samarbeid og går inn for en fullstendig overføring av alle de viktigste beslutninger som berører den økonomiske politikk til Fellesmarkedet innen 1980.

Full sysselsetting i fare

I forhold til de nåværende medlemsland i Fellesmarkedet har

Norge en ugunstig handelsbalanse. Ved opphevelse av tollene vil disse landene vil våre hjemmemarkedsnæringer tape uforholdsmessig mye tollbeskyttelse sammenlignet med de lettelsene våre eksportnæringer vil oppnå. Enda gir dette ikke på langt nær det fulle bilde av misforholdet. Virksomhet som på grunn av vårt klima, vår lave befolkningstetthet og så videre har måttet få vern i form av toll eller importreguleringer vil få det så vanskelig at mange av dem vil måtte innstille. Vi kan heller ikke trøste oss med at dette bare går ut over de virksomheter som blir direkte rammet, all næringsvirksomhet skaper også indirekte arbeidsplasser og næringsgrunnlag for mange fler enn de direkte ansatte.

Alle er enige om at det er vesentlig å opprettholde full sysselsetting. Problemene med dette oppstår i nedgangstider. I en slik situasjon kan Norge – som medlem av Fellesmarkedet – møte et press på arbeidsmarkedet utenfra. Etter de regler som gjelder for EEC vil vi ikke i en slik situasjon kunne regulere denne tilstrømningen men vil måtte slippe inn arbeidskraften på like vilkår i enhver henseende. Uansett hvor vellykket vi måtte kunne løse våre problemer på nasjonalt grunnlag vil derfor vanskelighetene forplante seg fra Vest-Europa til vårt land. Noen nasjonal sysselsettingspolitikk for å hindre arbeidsløshet kan man derfor ikke regne med hvis nedgangen kommer i Vest-Europa. EEC har heller ikke lagt opp en felles politikk for å løse slike problemer.

Fri etableringsrett vil skape problemer for Norge

Den frie etableringsrett åpner **teoretisk** like muligheter for nordmenn til å etablere næringsvirksomhet i for eksempel Belgia eller Tyskland om vi blir medlem av Fellesmarkedet. Når man skal vurdere dette må man huske på at av de land det her gjelder er det først og fremst Norge som har betydelige unyttede naturressurser i skog, fjell, fossekraft og fiskeforekomster. Disse naturlige ressurser kan danne grunnlaget for en jevn, harmonisk utvikling av vårt næringsliv for oss selv og våre etterkommere.

Ved fri etableringsrett kan våre naturressurser bli oppkjøpt og utbygget av kapitalsterke utlendinger i løpet av en kort, hektisk periode, mens vi selv som er kapitalfattige vil ha liten glede av retten til fritt å investere i utlandet.

En annen følge av fri etableringsrett er at med den store befolkningstettheten i Mellom-Europa har folket i disse land et påtrengende behov for «albuerom» når det gjelder friluft- og ferieområder. I Danmark har utlendinger allerede kjøpt opp så mye av strendene at danskene i all hast har måttet lage en egen lov for å stoppe oppkjøpet og bevare disse områder for danske borgere. Blir vi medlem av Fellesmarkedet kan vi ikke hindre oppkjøp av tomter og områder i skjærgården, i skogene og på

fjellet til fortrensel for nordmenn. Utenlandske borgere vil selv bli eiere av sine feriesteder og vil ikke lenger være turister som gir vår turistnæring inntekter. De vil også fritt kunne etablere seg og drive turistnæring her, på linje med norske borgere.

Distriktpolitikk

Det fremholdes ofte fra tilhengerne av norsk medlemskap i EEC at distriktpolitikken er de enkelte staters anliggende. Dette er riktig for såvidt Romatraktaten ikke inneholder noe eget kapittel om en felles distriktpolitikk. Men Romatraktaten inneholder en rekke bestemmelser som i virkeligheten har avgjørende betydning for den nasjonale distriktpolitikken. Forbudet mot statlig initiativ for å stimulere visse næringsgrener må for eksempel være sentrale i denne forbindelse. **Utviklingen på denne sektor innenfor EEC er i det hele karakteristisk for hvordan en sentraldirigert politikk tvinger seg fram også på områder som Roma-traktaten ikke ikke har gjort direkte til felles anliggender.** Denne sentraldirigering er en følge av samarbeidet på andre økonomiske områder. Norge med sine særlige forutsetninger står overfor distriktsproblemer av en helt annen rekkevidde enn man stort sett finner innenfor Fellesmarkedet. Norge er på mange måter et utkantdistrikt i Europa. Innenfor Fellesmarkedet er det fare for at størstedelen av vårt land vil bli et «europaisk distriktsproblem». Fellesmarkedets virkemidler — internasjonal arbeidsdeling og fri konkurranse — kan ikke løse våre problemer. Tvert imot vil de forsterke vanskelighetene dersom vi ønsker å opprettholde vår distriktpolitikk.

Landbruk og fiske rammes hardt

Norsk landbruk i et utvidet EEC er en viktig sak i debatten om Fellesmarkedet. Det har sin årsak i våre særegne naturforhold og klimaforhold. I Norge er cirka 3% av landet dyrket mark og landbruksproduksjonen stimuleres på en rekke måter. Disse støttetiltakene henger nøye sammen med et helhetssyn på distriktpolitikken. Landbrukspolitikken har også nær sammenheng med utnyttelsen av våre totale ressurser og med en politikk som fremmer desentralisering ut fra hensynet til menneskelig trivsel. Norsk medlemskap i Fellesmarkedet vil i høy grad fremme en samfunnsutvikling bort fra de små og i retning av de store konsentrerte enheter. Effektiviteten vil bli satt i høysetet, enkeltmenneskets interesser vil måtte vike.

Fellesmarkedets landbrukspolitik er utformet i de såkalte Mansholt-planene som er oppkalt etter lederen for EEC's landbruksavdeling. Planene går ut på en strukturpolitikk som i løpet av 10 år

skal redusere landbruksbefolkningen med 50%, fremme de store bruksenheter og stimulere avgangen fra landbruksyrket. Arealer som nedlegges skal få «strukturforbedringspremier», offentlige organer skal forhindres i å stimulere til nydyrking og nasjonale bestemmelser som hindrer bruk av jord til boligbygging og industriformål skal fjernes. Dette betyr ganske enkelt at viktige deler av vår nåværende landbrukspolitik og konsesjonspolitik må oppgis. Fiskeriene ligger i Fellesmarkedet under landbrukssektoren. I følge Roma-traktaten skal også de samordnes i en felles politikk. Fellesmarkedet har vedtatt en slik felles politikk som Norge må godkjenne for å komme inn som medlem. Denne politikk ble vedtatt på en tid da Norge forhandlet om medlemskap, men Fellesmarkedet var ikke villig til å la Europas største fiskerinasjon være med på opplegget av denne politikken. I følge det vedtatte system for fiskeriene i Fellesmarkedet skal utenlandske fiskere ha samme rett som nordmenn til å fiske utenfor vår kyst. Vår nye fiskerigrense på 12 mil har dermed mistet det meste av sin betydning hvis Norge blir medlem av Fellesmarkedet.

Kan vi forhandle oss til særvilkår?

Når det gjelder de vanskeligheter som norsk medlemskap i Fellesmarkedet vil føre med seg så blir det henvist til at vi ved forhandlinger i Bryssel skal få særvilkår og unntaksregler. Forkjemperne for medlemskap har gitt inntrykk av at det skal være nokså lett å oppnå dette. Det er enighet om at hjemmemarkedsindustrien og jordbruk og fiske vil få store vanskeligheter i Fellesmarkedet. Hjemmemarkedsindustrien vil miste sin tollbeskyttelse, jordbruket vil få en inntektsnedgang av dimensjoner og fiskeriene vil måtte konkurrere med utlendinger i våre egne kystfarvann.

La oss se på hvilket grunnlag som faktisk foreligger for å oppnå særordninger.

Fundamentale særvilkår av generell art er ifølge Roma-traktatens ånd og vekst umulig. Særvilkår for spesielle spørsmål som områdeutbygging og landbruks- og fiskeprodukter er i følge artikkel 42 mulige i den utstrekning Ministerrådet i Bryssel bestemmer. Det nå sittende råd kan imidlertid ikke binde alle fremtidige Råd ved å sikre et søkerland **varige og fundamentale** særvilkår på disse områder. Det ville være ensbetydende med å endre Roma-traktaten. Umuligheten av slike vilkår kommer også klart fram i Brysselkommisjonens publikasjon «The First Stage of the Common

Market» der det heter: «Felleskapet vil aldri kunne gi sin tilslutning til ordninger som ved protokoller eller på annen måte innfører unntak fra traktatreglene som er **varige** eller er så **omfattende** at selve traktatreglene kommer til å fortone seg som unntak».

Debatten om særvilkår tar forøvrig bort oppmerksomhet fra noe helt vesentlig, hvordan EEC's samfunnssyn vil virke i hele vårt samfunn. Debatten om EEC er en debatt om hva slags samfunnsutvikling vi ønsker. Ingen særvilkår vil i en slik sammenheng kunne forandre hovedtendensen innen EEC.

Kultur og kirke

I bladet «Vår kirke» skriver professor, dr. theol. **Johan B. Hygen** blant annet:

Vi er enige om at vårt felles kulturgrunnlag er og skal være en sammenbindende faktor og at det er en oppgave å styrke disse verdier og utbygge forbindelseslinjene. Spørsmålet er bare om en økonomisk-politisk sammenslutning er et nødvendig eller endog heldig middel for dette mål.

Hittil har det ikke vært regelen i historien at kulturen trives best i de store stater eller statsforbund eller at en sentralisert økonomi og politikk gir særlig gode kår for åndelig vekst. Heller ikke i den internasjonale massekulturs tidsalder er det grunn til å nære slike forhåpninger. Snarere er det grunn til å verne om det som ennå fins av nasjonalt særpregede kulturreserver. De kan tjene som motvekt mot massekulturens forflatning og overvekten for det teknisk-mekaniske i sivilisasjonen.

Skal vi da isolere oss i selvgod og provinsiell kulturell nasjonalisme? Ikke på noen måte, og det gjør vi da heller ikke nå. Mellom Europas land er det i gang en meget livlig kulturutveksling, og den er i stadig utbygging. Og hva særlig Norge angår, er vårt land endog i meget høy grad åpent for impulser fra alle verdens kanter, og noe har vi også hatt å gi. Noen økonomisk-politisk sammenslutning trenger vi ikke av den grunn.»

Vår selvbestemmelsesrett og demokratiske tradisjon

Fellesmarkedets viktigste organer er Kommisjonen, Ministerrådet, Forsamlingen og Domstolen. I de besluttende organer vil Norge få ca. 5% av den samlede stemmevekt. På praktisk talt hele det økonomiske område kan Kommisjonen og Ministerrådet tilside-sette nasjonale beslutninger. På grunn av den nøye sammenheng

mellom økonomi og politikk og utviklingen av samarbeidet på en rekke nye områder er det i virkeligheten den viktigste del av vår politiske beslutningsmyndighet som overføres. Det hevdes at den suverenitetsavgivelse som vi her står overfor, ikke er vesensforskjellig fra den vi har gått med på i FN. — **Det er ikke riktig.** Mens vi gjennom vårt medlemskap i FN, som omfatter alle nasjoner, har påtatt oss plikter for å opprettholde verdensfreden, men uten at FN har noen innflytelse på vår innenrikspolitikk, vil Fellesmarkedets organer bestemme over vår handelspolitikk, vår sosialpolitikk, vår jordbruks- og fiskeripolitikk og vår næringspolitikk for øvrig. — Mister vi således gjennom medlemskap i Fellesmarkedet vår uavhengighet på disse områder, kan vi spørre oss selv om hvilken grad av politisk selvstendighet vi vil ha i behold.

En av demokratiets grunnleggende forutsetninger er folkets rett til selv å velge de representanter som skal ha den lovgivende og utøvende myndighet. Fellesmarkedets overstaltlige institusjoner er i overveiende grad styrt av regjeringsoppnevnte eksperter. Det er ingen reell folkevalgt kontroll over beslutningene, slik som vi er vant med. Denne styreform kan være effektiv, — men er den demokratisk? Folkets muligheter for å gjøre sin vilje gjeldende overfor dette ekspertstyre er ganske ubetydelig.

Ved medlemskap i Fellesmarkedet fraskriver vi oss på viktige områder innflytelse over utviklingen i vårt eget land for oss selv og våre etterkommere.

Det er Roma-traktaten slik den nå er vi gir vår tilslutning til. Traktatens nåværende ordlyd og vår underskrift fanger oss. Om dette skriver **dr. philos. Helge Ytrehus:**

— Fra norsk historie burde vi vite hva for et mektig våpen en traktat kan være. Jeg tenker på vår egen grunnlov. Eidsvollsmennene ga den et klart bondevennlig preg. Embetsmennene ville etterpå forandre dette preget, men traktaten de hadde underskrevet, ble dem for mektig. De som går inn under Roma-traktaten med den forutsetning å ville forandre den, kan komme til å få oppleve noe liknende. Et byråkrati som først har etablert seg, blir en stadig vanskeligere makt å knekke. Slik Roma-traktaten lyder, vil ikke det alminnelige menneske i Norge være med å kontrollere de maktorganer som i tilfelle norsk medlemskap får avgjørende myndighet over sentrale felter av norsk økonomisk politikk, den del av det politiske maktområde som er blitt det aller viktigste i moderne statsliv, et myndighetsområde som kommer til å følges opp av myndighet over utenriks- og forsvarspolitikken. Roma-traktaten instituerer en politisk overbygning over vårt demokrati som mer har preg av et styresett der ekspertene «alene vide hva der gavner folkets vel» enn det er de alminnelige mennesker som etter demokratiets idé avgjør den saken. — Ordet demokrati finnes ikke i hele Roma-traktaten.

Fred, internasjonalt samarbeid og Utviklingslandene

Det hevdes at Norge må være med i Fellesmarkedet for å fremme det internasjonale fredsarbeid.

Spørsmålet om Fellesmarkedet er fredsfremmende er i høy grad et omdiskutert spørsmål.

I verdenssammenheng representerer selv et utvidet Fellesmarkedet mindre enn 10% av verdens befolkning.

Det er i tilfelle i forholdet mellom Frankrike og Tyskland Fellesmarkedet har bidratt til å fjerne gamle motsetninger. Dette samarbeid er ikke avhengig av norsk medlemskap, og det er foreldet å se tidligere tiders konflikter i Sentral-Europa som det viktigste fredsproblem idag. En fredelig verdens utvikling er nå et globalt problem.

Norge deltar i ca. 80 internasjonale organisasjoner som fremmer internasjonalt samarbeid. Disse organisasjoner arbeider nettopp med en rekke av de oppgaver som enkelte hevder vi må bli medlem av Fellesmarkedet for å få tatt opp i internasjonal sammenheng. Fra tilhengerne av medlemskap har det f. eks. i senere tid vært hevdet at Norge må bli medlem av hensyn til internasjonalt samarbeid om forurensningsproblemene. Dette til tross for at disse spørsmål forlengst behandles i en langt videre sammenheng i organisasjoner hvor Norge deltar, bl. a. i Verdens Helseorganisasjon, FAO, Den Internasjonale Sjøfartsorganisasjon, FN's økonomiske kommisjon for Europa og OECD.

Til fremme av den internasjonale samhandel deltar vi i GATT. For utviklingen av det politiske, økonomiske og kulturelle samarbeid i Europa deltar vi i Europarådet og OECD, militært er vi med i NATO, og til sist, men ikke minst må fremheves samarbeidet i FN.

Allerede i 1961 kritiserte president Nehru sterkt Fellesmarkedets handelspolitikk overfor U-landene. Bakgrunnen er at handelspolitikken bidrar til å opprettholde U-landenes stilling som råvareleverandør til den industrialiserte verden. Fellesmarkedet er idag en økonomisk blokk i den rikeste del av verden. Den felles tollmur og handelspolitikk rammer i særlig grad U-landene.

Fellesmarkedet har riktignok assosieringsavtaler med en rekke tidligere franske kolonier. Disse avtaler har likevel ikke medført noen industriell utvikling av betydning for disse land. Tvert imot har den økonomiske bistand og samhandel nettopp fornyet den økonomiske avhengighet av det industrialiserte Europa, ved å opprettholde disse landenes stilling som dårlig betalte råvareleverandører. På verdensmarkedet er det en klar utvikling med fall i råvarepriser og stigning i prisene på industrivarer. Av den økonomiske fellehjelp fra Fellesmarkedetslandene i den siste 5-årsperiode er kun én prosent gått til utvikling av industri i de assosierte U-land. Det er Fellesmarkedet som har det avgjørende ord med hensyn til midlenes anvendelse i U-landene.

Har vi råd til å stå utenfor?

Har vi ikke noe valg?

I den norske debatten om medlemskap i Fellesmarkedet har det vært hevdet meget sterkt at Norge ikke kan stå utenfor, i alle fall ikke hvis England blir medlem. Denne oppfatningen har vært basert på økonomiske hensyn. Påstanden om at vi ikke kan stå utenfor er gjentatt så ofte og i så lang tid at mange har begynt å tro på den. Det er derfor viktig å understreke at Norge står helt fritt i sitt valg og at de økonomiske hensyn som taler for medlemskap er av nokså beskjeden betydning.

Det er bred faglig enighet blant økonomer om at de økonomiske hensyn ikke er av en slik styrke at de er avgjørende hvis man av andre grunner ikke ønsker å bli medlem.

Hva er det da som **har skapt det inntrykk** at det er nødvendig for norsk næringsliv å komme innenfor EEC? Svaret er delvis en ensidig offentlig informasjon, men vel så viktig er det nok at de enkelte industrigrener har stått fram **hver for seg** og fremlagt sine problemer. Dette har virket mer overveldende enn det er saklig grunn til, hver enkelt bedrift vil naturligvis tjene de penger som tollfrihet gir.

Selv om EEC skulle bli utvidet med både Danmark og England vil Fellesmarkedet fremdeles ha behov for import av hovedtyngden av det norsk eksportindustri produserer. I betraktning av det behov EEC-landene har for norske varer og i betraktning av den import som Norge på sin side naturlig kan ta fra EEC-landene er en handelsavtale et nærliggende alternativ. Dette er i samsvar med Roma-traktatens prinsipp om utvidet samhandel med andre land og i overensstemmelse med et alminnelig ønske om å styrke hele denne internasjonale samhandel.

Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i Fellesmarkedet

er en tverrpolitisk aksjon. Alle de som kan slutte seg til bevegelsens målsetting, inviteres til å bli medlemmer. Bevegelsen har allerede stor tilslutning fra hele landet og fra alle lag av folket. Medlemmer fra alle politiske partier har sluttet seg til. Folkebevegelsen har også kontakt med de politiske ungdomsorganisasjoner. Med unntak av Unge Høyre og SUF(m-l) har disse organisert et kontaktutvalg idet de samlet går mot norsk medlemskap.

I oppropet fra de 25 initiativtagere til Folkebevegelsen heter det bl. a.:

«Avgjørelsen om vårt forhold til Fellesmarkedet er en politisk beslutning av avgjørende betydning for vårt folks fremtid. Det er spørsmål om vårt politiske demokrati fortsatt skal virke slik det har utviklet seg fra 1814, og om vår nasjonale uavhengighet skal bevares slik folket avgjorde det i 1905. Det er vår nasjonale uavhengighet som gir oss internasjonal handlefrihet. Det norske folk må få vite hva en tilslutning til Fellesmarkedet vil innebære i for-

hold til konsesjonslovgivning, i forhold til utnyttelse av våre naturrikdommer og til en nasjonal jordbruks- og fiskeripolitikk, i forhold til arbeidernes kår, til bosetningen og beredskapen og i forhold til vår handlefrihet overfor land utenfor Fellesmarkedet.»

Stortinget har vedtatt å opprettholde søknaden om fullt medlemskap – og forhandlingene er i gang. Men vi har fremdeles vår frihet til å si Nei til medlemskap. Alle de politiske ungdomsorganisasjonene, med unntak av Unge Høyre, går imot medlemskap.

FOLKEBEVEGELSEN innbyr alle norske kvinner og menn til å slutte seg til arbeidet for å hindre fullt medlemskap i Fellesmarkedet og dermed bevare Norge som en selvstendig stat. Vårt siktemål er et utvidet internasjonalt samarbeid og som første alternativ å arbeide for at Norden på et felles grunnlag tar opp forhandlinger med Fellesmarkedet om en handelsavtale.

Folkebevegelsens råd består av:

Fiskeskipper Birger Olsen, rektor Gunnar Bøe, banksjef Ola Skjaak Bræk, klubbformann Trygve Johnsen, klubbformann Arvid Kokaas, fiskeridirektør Klaus Sunnanå, professor Leif Johansen, ambassadør Erik Braadland, fellestillitsmann Ragnar Kalheim, sekretær Haakon Bingen, redaktør Arthur Berg, klubbformann Ove Larsen, fabrikkieier Leif Sundby, fysioterapeut Sylvi Teyler, direktør Thorvald Eikesæth, klubbformann John Stene, bonde Hans Borgen, helsedirektør Karl Evang, tillitsmann Erland Mikkelsen, lege Klara Ekre Leivestad, klubbformann Kjell Fiskerud, fylkesarbeidssjef Eiliv Bakke, Torild Skard, gårdbruker Kr. Meyer, Birgit Weber Aslaksen.

Adresse: Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i Fellesmarkedet, Pilestredet 8, Postboks 515, Oslo 1
Postgiro 208669, Bankgiro 8200.01.36065
Støtt bevegelsen gjennom medlemskap og/eller bidrag.
Telf. 33 20 12.

Medlemskap tegnes ved innbetaling av kontingent og skriftlig underretning til Folkebevegelsen. Det selges også etterhvert medlemskort gjennom bevegelsens utvalg i de enkelte fylker og kommuner. Kontakt mellom interesserte som ønsker å delta i arbeidet og de lokale utvalg formidles ved henvendelse til Folkebevegelsen.

--- KLIPP UT --- SEND INN ---

**Jeg ønsker å bli medlem av Folkebevegelsen,
kontingent minimum kr. 10.—**

Navn: .....

Adresse/tlf.: .....

Navn: .....

Adresse/tlf.: .....

Navn: .....

Adresse/tlf.: .....

Navn: .....

Adresse/tlf.: .....

**FOLKEBEVEGELSEN
MOT NORSK MEDLEMSKAP
I FELLESMARKEDET**

Postboks 515 · Sentrum · Oslo 1 · Postgiro 20 86 69 · Bankgiro 8200.01.36065